

Klagovisa över denna torra och kalla vår

trad. Sweden, lyr. Lars Wivallius (1605-1669)

$\text{♩} = 120$ En torr och kall vår gör som-ma-ren kort och vin-te-rens fö-da för-dri-ver. Gud
Lät him-me-lens port ut-vid-ga sin gång, hjälp mo-ol-nen hög-re upp-sti-ga, lät
Mot gry-nin-gen blek, mot dag-nin-gen blid, när na-att och dag sig åt-skil-ja, lät
Du rå-der om krig, du rå-der om allt, du rå-år om him-me-lens fäs-te. Ty
Giv dem ett gott år, dem ly-se din sol, som å-år-sens ti-der vet de-la, dem

hjal-pe, som rår, si vå-ren går bort och li-ten gläd-je oss gi-ver. Sol
hö-ra oss fort skön näk-ter-gals sång, som köl-den tvin-gar att ti-ga! Lät
hö-ras mång lek om som-ma-rens tid, djur dan-sa, spe-la och gil-ja! I
vill jag ock dig allt ha-va be-fallt. Hjälp oss till fot och till häs-te! Gör
må-nen ock gå, i år som i fjol, att ny och ne-dan ej fe-la! De

var-ma, för-bar-ma! Hos väd-ret torrt nu köl-den som-ma-ren ri-ver. Gott
sjun-ga, de un-ga med stäm-mor mång! Lät bar-nen dan-sa och ni-ga! Lät
ström-mer ej glöm-mer mång lax mång id, mång filk tå ha-va sin vil-ja! På
fro-digt, fri-mo-digt, vad nu är kalt! Du vest al-le-na vårt bäs-te. Dämp
an-dra lät van-dra till tom-ma bol, som al-drig hjä-älpt sjukt he-la!

ma-je-regn giv, lät dug-ga tätt ner, lät varm dag ör-ter-na fuk-ta! Oss
dan-sa å rad folk, sto-ra och små, lät fär-la som-ma-rens fär-lor! På
bloms-ter och löv lät stim-ma de bi, som dra-ga ho-nun-gen sö-ta! Men
väl-lus-ten ner, din gå-vor oss lär all-tid rätt nytt-ja och bru-ka! Och

tor-kan bort-driv, lät fros-tet ej mer de spä-da blom-ste-ren tuk-ta! Var
blom-ster och blad lät till-ra och stå de vå-ta him-mel-ska pär-lor! Lät
luf-ten blir döv av bul-ler och skri, där sig två krigs-hä-rar mö-ta. Still
änt-lig jag ber, hjälp de-ras be-svär, som tuk-tigt si-na bord du-ka och

vå-dig, var rå-dig! För dem jag ber, som Her-ren tjä-na och fruk-ta.
kvitt-ra, lät titt-ra steg-li-sor små, hos gran-na sven-ska säds-år-lor!
vre-den, giv fre-den, Gud statt oss bi, som bäst kan fi-en-den stö-ta!
hjal-pa, ej stjal-pa den hand, som bär en tom och sön-dri-gen kru-ka!